

N:o 27.

Ank. till Riksd. kansli den 3 juni 1887, kl. 3 e. m.

Utlåtande, i anledning af Kongl. Maj:ts proposition angående beviljande af lån för betäckande af kostnader för tornbyggnaden å Linköpings domkyrka.

(R. A.)

I proposition till Riksdagen af den 15 sistlidne april (n:o 20), som för förberedande behandling till statsutskottet remitterats, har Kongl. Maj:t föreslagit Riksdagen att, till betäckande af den brist, som uppkommit i den beräknade kostnaden för tornbyggnaden å Linköpings domkyrka jemte dermed i sammanhang stående arbeten, å riksgäldskontorets stat för år 1888 anvisa ett belopp af 30,000 kronor såsom lån, att af domkyrkan återgäldas med ränta och amortering af tillhoppa fem procent årligen å den ursprungliga lånesumman; hvaraf skulle beräknas fyra procent ränta å det för hvarje år återstående oguldna kapitalbeloppet, och återstoden anses såsom kapitalafbetalning.

Af de den kongl. propositionen bifogade statsrådsprotokoll öfver ecklesiastikärenden den 11 februari och 15 april innevarande år inhemtas, hurusom domkyrkokostyrelsen i Linköping i skrifvelse till Konungen af den 1 december 1886 anfört, att under fortgången af det nu i det närmaste afslutade tornbyggnadsarbetet å Linköpings domkyrka åtskilliga i öfverintendenten Helgo Zettervalls konstnadsförslag ej upptagna

arbeten måst verkställas, enär de pröfvats vara af oundvikligt behof för domkyrkans fortfarande bestånd. Härigenom hade utgifterna för tornbyggnadsarbetet i sin helhet öfverstigit den i ursprungliga kostnadsförslaget beräknade siffran med 59,779 kronor 79 öre, hvilken summa ytterligare ökats med 15,951 kronor 74 öre dels genom tillkomna smides- och jernkonstruktioner, dels genom prisförhöjning å rå kalksten m. m. Låga pris vid realisering af maskiner och öfverblifna materialier under år 1886 hade äfven bidragit till den uppkomna skilnaden. Största delen af dessa öfverskjutande utgifter hade visserligen betäckts af det vid arbetets början förefintliga öfverskottet i tillgångar jemte sedermera tillkomna gåfvor och under tiden upplupna räntor; men brist på cirka 30,000 kronor hade emellertid uppstått, som måst genom tillfälliga lån täckas. Om det än skulle lyckas att på enskild hand eller i allmän kassa erhålla ett stående lån till detta belopp, skulle det dock möta stora svårigheter för domkyrkan att utgöra den ränta, som sannolikt dervid komme att fordras, och det skulle blifva alldeles omöjligt att genom afbetalningar småningom frigöra domkyrkan från denna skuld.

Med anledning af hvad domkyrkestyrelsen sålunda anført, har styrelsen anhållit, det Kongl. Maj:t täcktes hos Riksdagen göra framställning om det ifrågavarande lånets beviljande på de vilkor, som i den kongl. propositionen angifvas.

Till utgörande af den annuitet, som till förräntande och amortering af ett sådant lån erfordrades, egde, enligt hvad domkyrkestyrelsen upplyst, domkyrkan, sedan dess inkomster genom ett förmånligare arrendekontrakt rörande det henne tillhöriga f. d. pappersbruket i Tannefors blifvit i någon mån ökade, tillgång utan hinder af sina öfriga utgifter, deruti inberäknad annuiteten af 5 procent å det år 1882 domkyrkan beviljade statslån, äfvenledes å 30,000 kronor.

Af en till ecklesiastikdepartementet ingifven, af domkyrkosysslomannen uppgjord summarisk öfversigt af domkyrkans ekonomiska ställning inhemtas, att kyrkans årliga inkomster beräknats till 4,600 kronor, deri arrendet för f. d. pappersbruket i Tannefors inginge med 800 kronor, samt att de årliga utgifterna upptagits till 3,000 kronor, deribland 1,500 kronor för ränta och amortering af det år 1882 domkyrkan beviljade statslån, hvarjemte domkyrkosysslomannen meddelat, att, enär domkyrkan nu blifvit försatt i fullgodt skick och äfven biskopsgården nyligen undergått betydande reparationer, det vore sannolikt, att domkyrkans årliga ordinarie utgifter, i nämnda öfversigt beräknade till 1,000 kronor, icke skulle under de närmast följande tiotalen af år uppgå till högre belopp än nu beräknats, utan snarare blifva något mindre.

I detta ärende har öfverintendentsembetet, efter remiss, afgifvit underdånigt utlåtande och deruti anfört: att de extra anordningar och materialutbyten, som i en vid domkyrkostyrelsens ansökning fogad redogörelse för tornbyggnadsarbetena angifvits, blifvit med synnerlig omtanke för arbetets prydlighet och bestånd vidtagna samt att kostnaderna dervid icke öfverskridit den vid dylikt arbete vanliga måttstock; att den betydliga kostnadsstegringen utöfver det ursprungliga restaureringsförslagets summa hade sin förklaring i de vid restaureringar ofta förekommande oförutsedda säkerhets- och tillskotts-anordningarna, i en tidtals rådande prisstegring å byggnadsmaterialier, ogynsamma realiseringskonjunkturer, äfvensom i några arbeten, som icke direkt berörde sjelfva tornet; samt att, då alla de vidtagna atgärderna bidragit till åstadkommande af ett bestående godt resultat, domkyrkostyrelsens anhållan om ett statslån för betäckande af ifrågavarande omkostnader enligt öfverintendentsembetets åsigt vore på goda skäl grundad.

Vidare hafva fullmäktige i riksgäldskontoret af Kongl. Maj:ts lemnats tillfälle att öfver ifrågavarande ansökning sig yttra, och hafva fullmäktige dervid erinrat: att de föreslagna villkoren voro desamma, som blifvit stadgade för en mängd andra af staten beviljade byggnadslån; att enligt dessa villkor amorteringen skulle vara fullbordad på 41 år 12 dagar; att svårighet icke mötte för riksgäldskontoret att, om lånet beviljades, anskaffa de erforderliga medlen; samt att det år 1882 domkyrkan beviljade lånet visserligen anvisades till utgående från riksgäldskontoret, men att dess belopp tillika uppfördes i riksstaten för år 1883, att af statsverket riksgäldskontoret godtgöras.

Efter tagen del af de till detta ärende hörande handlingar får utskottet, som ej haft något att erinra mot bifall till denna Kongl. Maj:ts framställning och som framdeles under riksdagens lopp kommer att afgifva förslag om sättet för ifrågavarande utgifts bestridande, hemställa,

att Riksdagen må, med bifall till Kongl. Maj:ts ifrågavarande proposition, till betäckande af den brist, som uppkommit i den beräknade kostnaden för tornbyggnaden å Linköpings domkyrka jemte dermed i sammanhang stående arbeten, för år 1888 å riksgäldskontoret anvisa ett belopp af 30,000 kronor såsom lån, att af domkyrkan återgäldas med ränta och amortering af tillhoppa fem procent årligen å den ursprungliga lånesumman, af hvilken annuitet skall beräknas fyra procent ränta å det för hvarje år återstående oguldna

kapitalbeloppet, och återstoden anses såsom kapitalafbetalning.

Stockholm den 3 juni 1887.

På statsutskottets vägnar:

GUSTAF SPARRE.